

קווק

חי פעם צפרדע בשם קווק. הוא חי בקצה בריכה קטנה בתוך יער קטן. היער היה מלא חיות. קווק גר תחת אלון גדול שעמד על חוף הברכה וביער גרו שכניו וחבריו הסנאי משה, יוסי השלשול, יפה הארנבת, סמי הקיפוד ועוד בעלי חיים אחרים. כולם חיו בנחת ובלי דאגות.

שכני קווק ראו בו מישהו נדיר ומוזר קצת. הוא האמין, למשל, שבני האדם שעוברים ביער לא מתכוונים להזיק לחיות. כל היתר ברחו מיד והסתתרו כשרק ראו דמות אדם מרחוק אבל קווק לא יכול היה להבין זאת. אף אחד

לא גרם לו משהו רע. השכנים אמרו כי זה בגלל צבע עורו החום-ירקרק. בגלל זה קשה להבחין בו על אדמת היער. לולא צבע ההסוואה הזו הוא היה כבר מזמן עובר אירוע מתסכל. קווק חשב שאלה הם דיבורי סרק. לכן הוא התווכח לעתים קרובות עם חיות אחרות וניסה להגן על דעתו. יום אחד קווק דילג להנאתו דרך היער. העצים רשרשו ברוח קלה, השמש זרקה את קרניה בין ענפי העצים והכל היה חמים ונאים. הוא נהנה מחיי הצפרדע שלו, בירך לשלום כאן ושם, שוחח מעט עם אחד השכנים והיה במצב רוח מרומם כשפתאום ראה מרחוק ילדה קטנה. גם היא הלכה להנאתה בשביל היער.

קווק נעמד, התלבט רגע, צפה בילדה
והגיע למסקנה שהיום הוא היום הגדול
שלו. זו ההזדמנות להראות לכולם איך
יפה נוהגים בני-אדם. היום הוא ישים
קץ לכל הויכוחים.

מהר הודיע לכל השכנים "ראו, עכשיו
אראה לכם איך מקימים יחסים טובים
עם בני-אדם!"

כל הידידים והשכנים שלו הסתתרו
כבר מזמן, אבל כולם שמעו את
הכרזתו. הרבה זוגות עיניים צפו בו.
הגיעה השעה הגדולה של קווק. הוא
דילג באומץ אל השביל שעבר ביער,
בראש מורם התיישב באמצע השביל
וחיכה.

הילדה התקרבה. היא נעשתה בעיניו
כל פעם גדולה יותר. עד עכשיו הוא

ראה את בני האדם רק מרחוק ולא
חשב שהם כל כך גדולים. הילדה
קפצה מרגל לרגל. לפני שקווק הרגיש
האדמה רעדה ונעל ענקית דרכה
סנטימטרים בודדים ממנו. צמרמורת
עברה בכל גופו של קווק. הוא בלע
רוק. חיות אחרות עצרו את נשימתן.
רגל שנייה של הילדה הרעידה שוב
את האדמה.

ופתאום השתתק הכל...

קווק הביט למעלה וראה זוג עיניים
ענקיות. "מי אתה?" נשמע קול רועם
מולו "כמעט ודרסתי אותך!"
הילדה לקחה אותו בזהירות בידה
והרימה. עוד אף פעם קווק לא היה כל
כך גבוה כמו באותו רגע. המהירות
שבה הרימה אותו הילדה גרמה לו

בחילה.

הילדה הביטה בעיניו. "אתה אולי הנסיך המכושף?" רעם קולה באוזניו של קווק "אז צריך לנשק לך" אמרה הילדה, הרימה אותו גבוה יותר והצמידה בזהירות את שפתיה לגבו. רגע אחד הביטה עליו שוב בעיניה הפתוחות לרווחה ואז קראה "אינך נסיך מכושף? רימית אותי? אז ישר למרק!" היא אחזה בו חזק ורצה מהר מהיער.

קווק לא הבין מה קורה לו. הכל עבר כל כך מהר. למה היא מכאיבה לו? הרי הוא לא עשה לה דבר. לאן היא רצה אותו? הוא לא רוצה לעזוב את היער. כאן הוא בבית, הרי היא צריכה לדעת זאת. הוא ניסה להשתחרר,

הניע את רגליו, אך כלום לא עזר, הילדה החזיקה אותו חזק ורק בקושי יכול היה לנשום! הילדה לקחה אותו מהיער אל האנשים עם בתי אבן וזכוכית שלהם. היא נעמדה לפני בית אחד, דחפה ברגל את הדלת ורצה למטבח. שם שמה סיר מלא מים על התנור. היא עדיין החזיקה חזק את קווק בידה למרות שהוא כבר מזמן הפסיק להתגונן. דברים כל כך מגוחכים ראה קווק בפעם ראשונה. כמעט, כמעט ורצה לצחוק. מסביב עמדו חפצים מתים בכל הצבעים. ממוקם כלשהו נשמעה מוסיקה. הילדה לא שמה עליו לב אבל החזיקה אותו חזק בידה. אחרי זמן מה קווק

ראה איך מהכלי המוזר, העגול הזה
שהילדה מילאה במים, עולה ערפל.
ועכשיו היא תפסה אותו ברגל אחת
ושמה מעל הסיר שבו המים רתחו
ורעשו. האדים החמים הכאיבו לקווק.
הוא התחיל שוב להסתובב ולהניע את
כל גופו, חזק כמה שרק יכול היה.
הילדה לא התכוננה להתנגדות כזאת.
היא עזבה את הרגל שבה החזיקה
וראתה איך הוא נעלם בתוך ערפל
האדים.
אך קווק לא נפל לתוך הסיר. הוא
התנועע כל כך חזק שנחת ליד הסיר
ולקח לו רק שניה להתאושש ולדלג
משם מהר, מהר כפי שעוד מעולם לא
דילג.
הילדה חשבה שהוא נפל לתוך הסיר.

היא כלל לא הרגישה איך הוא קפץ
לדלת, נעלם מהבית וחזר ליער.
החברים שלו ביער חשבו שכבר לא
יראו אותו יותר ושמחו מאוד כשהוא
הופיע ביניהם, עייף ומותש, אבל שמח
להיות שוב בבית.
מאז נושא של בני-האדם לא העלה
יותר בשיחות של חיות היער.